అనుబంధాలు

పంతుల గోపాలం

బస్సులో కూర్చుని ఆలోచనా సముద్రంలో మునిగియున్న శంకరం పెళ్లికెవరో వస్తున్న ఓటు స్లోయనే గోతిలో కాలు పడగానే తెప్పరిల్లి కున్నట్లు అకస్మాత్తుగా యీ ప్రపంచంలో పడవలసి వచ్చింది. కళ్ళు నులుముకుని తేరిపార చూద్దామనుకున్నాడు. అందరి ముందు అవమా నం, లజ్జ అడ్డమైనాయి. క్రిందపడబోయిన పుస్త కాలు చేతిలో సర్దుకొని ఆమె వైపు చిన్న చూపు విసిరాడు. ఆమె అతనివైపు చూడటంలేదు. అందుచేత ఆమెనింకా తనివితీరా చూడడానికి అతనికి అవకాశం చిక్కింది. అర్ధభాగం అనిపించు తోన్న ఆ అందమైన ముఖానికి ఎదురు గాలికి తుళ్ళుతుంటో చిన్న చెదిరిన విశాల నయనం,అందు పిలవ విత్తయిన ముక్కు అధరం, తెల్లని పాల భాగంపై గాలికి ఓండులాడే నల్లని వంకీల వెంట్రుకలు ఆహ్లాదపరచే ఆమె అవయవ సౌష్ఠ వం, శంకరం హృదయాన్ని తల్లడిల్ల చేసిం దేనాడో! గుండెల్ని రెండు చేతులతో నొక్కినా అదిమి పట్టుకుంటూ దీర్ఘ శ్వాస వదిలాడు.

"ఇన్నాళ్లనుండి ఈమె ఆకారం నామదిలో తచ్చాడుతోందేగాని కనీసం ఒక్కసారైనా ఆమెతో మాటలాడే సద్భాగ్యం కలుగలేక పోయిందిగదా" అని తమసిపోయాడు. సుమారు ఆరు సంవత్స రాలయి ఆమె తనకి తెలుసు. ఇన్నాళ్లయి ఆమెపై తనకొక అభిమానమే కాని పలుకరించాలనేకోరిక ఆశ లేనే లేదు. కాని యీమధ్య ఆమెతో తన భావి జీవితాన్ని కలలు కనుకుంటూ ఆమెపై ఒక ప్రత్యేక నిర్ణయానికి వద్దామనుకుంటు న్నాడు.

ఆమె శంకరంతో కొంతవరకు చదువుకుంది. శంకరం కాలేజీ మెట్లెక్కగనే ఆమె అతనికి

కూరవైంది. ఆమె కెవరున్నారో, జాతిఏమిటో, బంధువులెవరో, జీవనం ఎలా గడుస్తోందో ఏమీ తెలియదు. ఇంతెందుకు ఆమె హృదయం అతనికి తెలియదు. తనకి తెలిసిందల్లా ఆమెరూపం, గొంతుక మాత్రమే. మున్సిపల్ లైబ్రరీలో ఉద్యోగం చేస్తున్నదని కూడా తెలుసు. ఆమెను ప్రేమిస్తున్నానేమనని తనలో తనకి భయం.... అనుమానం.... ఏం? ప్రేమిస్తే? ముదితలంత మళువుగా అందుతారా? ఆమె వూహల్లో, హృదయంలో, కళ్లలో తనెలా వున్నాడో ఎలా తెలుసుకోగలడు? ఆమెతో మాట్లాడాలి. ఆమె అంతర్యం గ్రహించడానికి స్నేహం పెంపొందించుకోవాలి. ఎలా? ఆమె మాత్రం తీసిపోతుందా? బెడ్డవేసి లోతు కనుక్కునే మనిషి. నోటినుండి మాట వూడిరావటం మహా కష్టం — కాని రోజూ ఆమెకూడా యీ నెంబరు బస్సులోనే ఎందుకెక్కాలి? ఇదే టైములో ఎందుకురావాలి? ఆమె ఉద్యోగం చేస్తోందిగా.... అయితే యిదే బస్సులో రావలసిన అవసరం ఏమిటి? ఏమో? ఆడవారి చేతల్ని అర్థం చేసుకోవడం అంత సులభం కాదు.

ఆలోచనలలో గిలగిలా కొట్టుకు పోతూన్న శంకరం 'స్టాపింగు' వచ్చేసింది. ఆమె తనకంటె ముందుగానే దిగిపోయి తలదించుకొని చకచక నడచి వెళ్లిపోతోంది. వెళ్లిపోతూన్న ఆమెవైపు చూసి మనస్సులో నవ్వుకున్నాడు. ఒక్కతీయని చూపు తనవైపు ప్రసరించినంత మాత్రంలో ఆమె సొమ్మేమ్మపోతుందో?

సాయం సమయం అలుముకుంటోన్న చీకటిని నెట్టి సూర్య స్థానాన్ని ఆక్రమించుకుంటోన్న ఎలక్ట్రిక్ లైట్ల వెలుగులో శంకరం వీధిలో అడుగు పెడుతున్నాడు. సహిందారిలో మాధవి ఎదురైంది. పార్కులోసి దారితీసింది. తను వెళ్దామనుకున్నది లైబ్రరీకి. కాని మాధవి మాటకాదనగల శక్తిలేదు. మాధవి తన క్లాసుమేటు. టూరవాల చిస్తే దగ్గర బంధువుట కూడ. ఆమెకి శంకరానికి ఏ అవినాభావ సంబంధముందో కాని సినిమాలకీ, షికార్లకీ ప్రతి చిన్న పనికీ, కలసి మెలసి తిరగడం అలవాటైపోయింది. మాధవి సర్వ సాధారణంగా రోజుకి కొద్ది గంటలు మాత్రమే శంకరాన్ని విడిచిపెడుతుంది. అతనితో నవ్వుతూ, ఆడుతూ, పాడుతూ తిరుగుతూండడమే ఆమె అభిలాష. ఒక్కరోజు శంకరం కనిపించలేదంటే పిచ్చెత్తి పోతుంది. ఇల్లంతా గందరగోళం చేసేస్తుంది. అవసరం వచ్చిందంటే శంకరం ఆమె యింటికి వెళ్లాల్సిందే. యిద్దరి తల్లిదండ్రులు దగ్గరి పరిచయస్తులు కావటం మూలాన ఒకవేళ ఏకారణం చేతనైనా రాలేకపోయినట్లయితే మాధవి తరపున ఆమె తల్లిదండ్రులు మాటవరసకైనా శంకరాన్ని గదమాయించడం పరిపాటైపోయింది. శంకరం ఏదో విధంగా సంజాయిషీ చెప్పుకోవలసి వచ్చేది —

ఇద్దరూ కొద్ది నిమిషాలు మవునంగా కూర్చున్నారు. దట్టమైన పచ్చగడ్డిని పీకుతూ మన్నితమైన వేళ్లతో మెల్లగ తలదించుకు కూర్చుంది మాధవి.

''అలా మవునంగా కూర్చున్నావేం మాధవీ?'' ఆమె మాట్లాడలేదు. ప్రక్కకు తిరిగి పోయింది ముఖం కనిపించకుండా. శంకరం ఆమె అంతరార్థం గ్రహించి లేచి,

''నీకంత మాట్లాడాలని లేకుంటే వెళ్తా మాధవీ!'' వెళ్లబోయాడు. అతను లేచాడని తనకప్పటివరకు తెలియదు. గభాలున వెనుకకు తిరిగి అతని చేయి అందుకుంది ''ఏం?'' ఆమె ముఖంలోకి చూశాడు. శంకరం కూర్చోలేదు. ఆమె అతనివేపు తీక్షణంగా చూడటం ప్రక్కనున్న లైటు ద్వారా తెలుసుకున్నాడు. చేయి విడచేసింది. శంకరం నవ్వుతూ కూర్చున్నాడు.

''ఏం మాధవీ? నీకంత కోపం వచ్చే పని నేనేం చేశాను?''

''నాకోపం వచ్చిందని నీకెలా తెలుసు?''

''ముఖారవిందం చెప్తోందికదూ!''

''ఎవరి ముఖం!''

''కాదు. మాటాడని వారి ముఖం.''

''మాట్లాడకపోతే కోపం వచ్చిందనా అర్థం''?

''కాదు మరి!''

''అలా అయితే నీదే వచ్చిందన్న మాట!''

''అదెలా?''

''కబురు పంపినా, యింటి దగ్గర బుద్ధిగా చదువుకుంటున్నానని జవాబిచ్చారు. మాట్లాడడానికి యిష్టం లేకపోబట్టేకదూ!''

''కబురా? ఎప్పుడు?''

''ఏం తెలియదు పాపం నంగనాచి! పాపయ్యనింటికి పంపిస్తే జవాబేమని చెప్పారు?''

సరిగ్గా అదే సమయం శంకరం మదిలో పార్వతి తచ్చాడుతోంది. ఏదో జవాబు చెప్పి పంపించాశాడంతే.

''అనుకోకుండా జరిగిన పొరపాటుకు క్షమించు మాధవీ!'' దగ్గరకి జరుగుతూ ఆమె వేపు జాలిగా చూశాడు. పూర్తిగా చల్లబడిపోయింది మాధవి.

''ఊ......'' అని, ''శిక్ష వేయుటమేకాని క్షమించడం నాకు తెలియదు.''

''శిక్షా? నాకా?''

''రేపు మాయింటికి రావాలి. నీకిదే శిక్ష. నీకొక మంచి 'న్యూస్' చెప్పాలనే యింటికి కబురు పంపించాను''.

''ఏమిటా కబురు?''

''యిప్పుడు చెప్పకూడదది!''

''కొంపదీసి నీ పెళ్ళి ముహూర్తం కాని నిశ్చయించలేదు కదా?''

''ఫో.... దొంగా!''చేయితో భుజాన్ని తోసింది శంకరం వెనక్కి తూలుతూ,

''అమ్మ బాబోయ్! యీమధ్య యింట్లో స్కిప్పింగు నేర్చుకుంటున్నావేం?''

''ఏం?''

''అంత బలం తగులు తూంటేనూ!''

బుంగమూతి పెట్టి కోపంగా, ''మాటలు మితిమీరి పోతున్నాయి'' అని లేచింది.

''అయితే యిహనేనెందుకిక్కడ?'' ఆమె చేయి అందుకున్నాడు. ఆమె నవ్వుతూ శంకరం చేతిని గట్టిగానొక్కి ''పద! నీపని పడతా!'' అని లాక్కుపోయింది శంకరాన్ని.

• • •

శంకరం మాధవి యింటికి వచ్చేరాగానే ఎదురుగా సోఫాలో కూర్చుని పుస్తకం చేతపట్టుకొని అందులో లీనమైయుంది. శంకరం ఆమెకి కనపడకుండా వెనకాలనుండి వెళ్ళి ఆమెకళ్ళు మూయడమే తడవు ఒక్కసారి కెవ్వుమంది. కాని శంకరం చేతులు విడువలేదు. ఆమె గ్రహించి వ్రేళ్ళు తడిమి శంకరం అని తెలుసుకుని మెల్లిగా వ్రేళ్ళు పిడిపించి హృదయానికి హత్తుకోబోయింది. జోళ్ళ చప్పుడయి అతను తలెత్తగానే ఎదురుగా పార్వతి నిలుచుని వుండటం చూసి నిరుత్తరుడయి చేతులు వెనక్కి లాక్కున్నాడు. శంకరం ఇలాంటి పరిహాసం ఎన్నడూ చేయలేదు. చేయాలని లక్ష్య లేదు కూడ. అలాంటినాడీపని చేయుడమే కాకుండా ఆమె ఎదుట పడడం....... అతని శరీరమంతా చెమటమయమయింది. మాధవి ఆమెను చూడగనే,

''పార్వతీ! .. నీకోసమే ఎదురు చూస్తూంటు'' అని ఎదురుగా వెళ్ళి ఆమెను తోడ్కొని రావటం శంకరం మనస్సు మనస్సులాలేదు.

''ఈయన మాచిలిపి బావ. నాక్లాస్‌మేట్. పేరు శంకరం.''

అతనివేపు చూసీచూడనట్టు చూసి చేతులెత్తి ''నమస్కారమండి!'' అంది. నిర్జీవంగా ప్రతి నమస్కారం చేశాడతను.

''ఈమెవరో తెలుసునా నా ప్రియ స్నేహితురాలు పార్వతి. కొత్త పెండ్లి కూతురు కూడా!'' మాధవి నవ్వుతూ చేసిన పరిచయానికి అతని పెదిమలు కదలలేదు.

పార్వతి ఏదో చెప్పాలనుకుంటూ, ఆగి మళ్ళీ,

''శంకరంగారూ! నిన్ననే మీకూ చెప్తామనుకున్నా! మీరుకూడా మాధవితో కలసి వచ్చి మా దంపతుల నాశీర్వదిస్తారని నమ్ముతున్నా!'' శంకరం గుండెలో పిడుగు పడింది. ముఖంలో రక్తపు చుక్కలేదు..... కాళ్ళు వణక సాగాయి.

''శంకరం! నిన్ను పిలిపించిందిందుకే! ఇక్కడా అక్కడా కాదు పెళ్ళివారు మద్రాసు వెళ్ళాలి!''

''మాధవి! నేను వెళ్ళాలి..... '' శంకరం కూడా కళ్ళతో సౌంజ్ఞచేసి వెళ్ళి పో......

మాధవి సాగనంపి తిరిగి వచ్చింది. శంకరం శిలా ప్రతిమలా నిలుచుని వుండటం చూసి మాధవి ఆశ్చర్యంతో''శంకరం''! అని పిలిచింది. కొద్ది సేపటికి తేరుకుని మవునంగా ఆమె ముఖంవేపు చూశాడు.

''ఏమిటలా వున్నావ్?''

''నేను చాలాపొరపాటు పని చేశాను మాధవీ!''

ఆమె పోలు దద్దరిల్లిపోయేటట్లు నవ్వింది.

''మాధవి''! అతని కోపం మిన్ను ముట్టింది. ఆమె వినిపించుకోలేదు.

''పిచ్చి శంకర్!— ఇంతలోకే! శంకరం! ఆమె సంగతి నీకు తెలియదు. ఆమె అంతలోనే తేలుగా భావించే పిచురాలు కాదు. ఆమెహృదయం పవిత్రం. నువ్వు నాకు ఎంత ఆత్మీయుడవో ఆమెకూడా అంతేనేమో! ఆమె గౌరవనీయమైన సాంప్రదాయంగల కుటుంబంలో పుట్టిన పిల్లకాని ఈనాడామె కడు బీదది. దినమొక యుగంగా గడిపి స్కూలుఫైనలు పాసయి ఉద్యోగం సంపాదించి తల్లిని పోషిస్తోంది. తల్లి తప్ప ఆమెకీ ప్రపంచంలో దిక్కెవరూ లేరు. తల్లంటే ఆమెకు అమితమైన గౌరవం. ఆమె జీవితంలో తల్లిని జపుదాటే దినం లేదు. ఇక్ష్వాకులనాటి దూరపు బంధువు లెవరినో పట్టి వివాహాన్ని నిశ్చయించింది. వాళ్ళు మధ్య తరగతివారే కనుక ఈమె నడవడికని, తెలివితేటల్ని, అందాన్ని చూసి సంబంధం నిశ్చయించుకున్నారు. వాళ్ళమ్మారోజు ఎంత మురిసిపోయిందో చెప్పలేం. కడపటి దినాల్లో కూతురు ఒకయింటి కోడలై పిల్ల పాపలతో కలకలలాడుతూంటే ఒక్కసారి చూసి కళ్ళుమూయాలని ఆమె అభిలాషట. ఆరోజు తల్లి, అమాంతంగా కూతుర్ని గట్టిగా పెనుగలించుకుంది. ఇద్దరూ ఆనంద బాష్పాలు అమితంగా కురిపించుకున్నారు. 'అమ్మా! నామాట దక్కింది. నిన్నింత బీదదాన్ని చేసి నీ జీవితం నవ్వులపాలు చేయకుండా తిండికి లోటు లేని ఒక అయ్యచేతిలో పెట్టినందుకు మురిసి పోతునానమ్మా!' ఆ అనురాగ పూరిత ఘట్టాన్ని చూడగనే నాకళ్ళు చెమర్చాయి. కాని నామదిలో ఒక అనుమానం మాత్రం పొడసూపుతోంది. ఆమెకాసంబంధం లేదేమోనని ఆమె హృదయంలో ఎవరో వున్నారు. ఆమెనాతో కూడా చెప్పలేకపోయుంటుంది. తన తల్లి అభిలాషను కాదనలేక పోయింది. ఆమెకాంక్షను తీర్చకుండా వుండలేకపోయింది.మాధవి నాతో ఒకరోజేమందో తెలుసా!'మాలమ్మకీ ఉద్దేశ్యంలేకపోయినట్లయితే నేను వివాహంమాట నా జీవితంలో ఎప్పుడూ తల పెట్టేదాన్ని కాదు మాధవి!' ఆమె అలా అనటం నాకాశ్చర్యమయింది. 'అదేమిటి? బ్రహ్మచారిణి వవుతావా?' అడిగాను. 'అవును మాధవి! జీవితంలో ప్రేమిస్తే ఒకర్నే ప్రేమించగలం. అతను దూరమైనప్పుడు ఇంకొకర్ని చేసుకుని మాత్రం ఏం సుఖం పొందగలం? అమ్మ బలవంతంవల్ల నాయిష్టాన్ని మార్చుకోవలసి వచ్చింది. నిశ్చయించుకున్నా!' 'అ వ్యక్తి ఎంటుదేవరో చెప్పగలవా?' అడిగాను. కాని ఆమె చెప్పలేక పోయింది. 'నేను దురదృష్టవంతురాల్ని మాధవి!' ఆమె వెళ్ళిపోయింది. మానవుల్లో ఎన్ని విషకుంభా లున్నాయో అన్ని అనురాగ పూరిత హృదయాలు కూడా వున్నాయనిపించిందానాడు………''

''మరి చెప్పనవసరంలేదు మాధవి! …… వెళ్తా!……'' ఆమె జవాబుకు ఎదురు చూడ కుండానే గబగబా వెళ్ళిపోయాడు.

''స్త్రీల హృదయాలను అర్థం చేసుకోవటం ఎంత కష్టమో, వారిమనసుల్ని, ఆశల్ని, ఆశయాల్ని మార్చటంకూడా అంతకష్టమే. పార్వతి నర్థం చేసుకోలేక పోయాను. ఆమె నాహృదయ రాణి. ఆరాధ్య దేవత అని ఎంచిన నామనస్సు ఎంత తప్పుగా అర్థంచేసుకుంది. ఇప్పుడు నాకవగాహన మవుతోంది. ఆమెనన్ను ప్రేమింపలేదు. ఇది ఖాయం! కాకపోతే ఆమె వేరొకరితో పెళ్లి చేసుకోవడమే కాకుండా ఆమె ఇంకొకర్ని ప్రేమించి నట్టుకూడ వ్యక్తమయ్యిందే?.. ప్రేమించిన అదృష్టవంతుడెవరో? ఏంలాభం?వాడు కూడా దౌర్భాగ్యుడయాడు. అచేతనుడయాడు. ఆఖరికి నన్ను కూడా అన్యాయం చేసింది. నాహృదయాన్నిగాయపరచి, నాజీవితాన్ని సర్వనాశనం చేసింది.నాకళ్లలో నిముష నిముషానికి మెదులుతో, నాలో ఆశలు రేపి, నాసర్వస్వాన్ని కాజేసి, నీదాన్నే అన్నట్లువ్యక్తం చేస్తూ, చివరికి నిలువునా అధః పాతాళలోకానికి అడుగంటా తోసి వేసింది………మాధవికీనాడు ఏం జవాబు చెప్పడం? అమితమైన ఆమె అనురాగానికి ఫలమేమిటివ్వటం? ఆమెనెలా ప్రేమించగలను? ఆమెయందు అభిమానం లేకపోలేదు. ఆమెను ఒకనాడు చెల్లిగా భావించి ఎరుగను' ఎప్పుడూ ఆమె భార్య అవాలని కలలు కనలేదు. కాని ఈమధ్య ప్రస్ఫుటిస్తున్న ఆమె భావనలోని అంతరార్థమేమిటి? నేను పెళ్లి చేసుకోపోతే ఆమె జీవితం నాశనమేనా? ఆమె ఆశలు అడియాశలేనా? ఆమె బ్రతుకు ఎడారి బ్రతుకేనా? అలా ఆమె ఎన్నాళ్లు జీవించగలదు?…ఏమయ్యిందో యెయ్యో… మాధవి! అలా ఎన్నటికి జరుగ నివ్వను …… నువ్వనా……… మాధవి!''—

అతని కళ్ళ వెంట అశ్రు కణాలు రాలటం,— 'మాధవి!' అనటం, అతని ఆలోచనని తిలకిస్తూ నిలుచుని వున్న మాధవి గుర్తించింది. ఆమెకళ్ళలో ఆనంద బాష్పాలు అపరిమితమయాయి. శంకరం హృదయంలో తనపై ఇంత అనురాగముందికదా అని ఆనందాబ్ధిలో మైమరచి పోయింది.''శంకరం!'' ఆమె రెండు చేతులూ చాచింది. ఆకేక శంకరాన్ని ఈలోకంలో పడవేసింది.. నివ్వెరపోయాడు. ఎదురుగా పార్వతి. కళ్ళలో ఆనందంతో మెరిసిన ఆణిముత్యాలు. తెరచిలేవు ఆమెపెదాలు. పట్టు తప్పింది ఆమె ఆత్మ. బరువు వెడలింది ఆమె శరీరం. ఆమె దగ్గరకు వచ్చి..! అతను ఆమె రెండు భుజాలు పట్టుకు''పార్వతీ'' అన్నాడు భీకరంగా. కళ్ళు విప్పింది. లజ్జావిహీనమయి తలదించుకుంది. శంకరం ఆమెను విడచి దూరంగా వెళ్ళాడు. కిటికీలోనుండి వెలుతురు శూన్యాన్ని నిరీక్షిస్తున్నాడు. పార్వతి అతని దగ్గరగా వచ్చింది. ఆవేశంతో వంగి, అతని రెండు పాదాలను అంటి,….

''బావా! నేనదృష్టవంతురాల్ని.నీహృదయంలో యీ దీనురాలిపై అంత ఉన్నతస్థానముందని ఈరోజు వాకళ్ళతో గుర్తించ గలిగాను. నాజన్మ తరించి పోయింది. నాజీవితంలో ఇంత కంటె కోరుకోదగ్గ కోరిక మరేదిలేదు బావా!''

''మాధవి!''శంకరం సహించలేక పోయాడు. లోలోపల కుమిలిపోతూ తలపట్టుకున్నాడు.

ఈ హఠాత్ పరిణామం మాధవి ఆశ్చర్యానికి అంతు లేకపోయింది.

''క్షమించు మాధవి! నామనస్సిరోజేం బాగు లేదు.'' ఆమెను విడిచి వెళ్ళి పోయాడు శంకరం.

మాధవి నిర్జీవంగా నిలుచుండి పోయింది

• • •

శంకరం రాబోతూన్న పరీక్షల కోసరమై కొద్దిగా పుస్తకాలు పరిచయం చేస్తున్నాడు.ఒక్క వ్యాసం కూడా వంట పట్టటం లేదు. పుస్తకం మూసి టేబిలు మీద పెట్టాడు. సమయానికి మాధవి ప్రత్యక్ష మయింది. మాధవితో శంకరం ఆట్టే ఎక్కువగామాట్లాడడంలేదు.కనుకఆమెను చూసి మౌనంగా వూరుకున్నాడు. ఆమె వచ్చి ప్రక్క నున్న కుర్చీలో కూర్చుంది.తనుమాట్లాడుంది శంకరం మాట్లాడదని తనకి తెలుసు.

''శంకరం! నీవిషయం నాకేం నచ్చటంలేదు.''

(మిగతా 64 వ పేజీలో)

[illegible]: డిశంబరు ది 26, 27, [illegible] శ్రీ [illegible], [illegible]. బెజవాడ: ది 28, 29, 30, 31, [illegible], వెల్‌కం హోటల్, గాంధీనగర్.

ఉబ్బసం, గుండెజబ్బు, బ్లడ్ ప్రషరు, కడుపులో పుండు, నొప్పి, మధుమేహముల ఆస్పత్రి

ఇతర వైద్యములతో నయముకాని పైవ్యాధులు సుగర్ ఎంత ఎక్కువగా పోతున్నను, 4 వారములలో సర్వమేహములు, పేడు, బొల్లి, కుష్టు, ఇతర కఠిన వ్యాధులు, తప్పక నయమొనర్చి బలిమిచ్చు సిద్ధౌషధ చికిత్సకు డా. భీమారావును స్వయముగా సంప్రదించండి.

H. O. హిష్మత్‌గంజిమెయిన్, కోటి, హైద్రాబాదు

ఉచితం! ఉచితం! ఉచితం!

అందమైన 4 క్యాలండర్లు

[illegible] చైనాబోక్సే, పనిమార్, జపాన్‌ఫ్లోక్, [illegible] ఒకటేగ్గర (నాము) ప్యాకింగు పోస్టు ఫ్రీ రు. 6—50 కు ఆర్డరు యిచ్చువారికి 4 క్యాలెండర్లు ఉచితం.

శ్రీ శాయినాథ్ ఏజెన్సీస్,

పో. బా. నెం. 2315, మద్రాసు, 3.